

Det bemærkes, at de skønnede udgifter til afværgeforanstaltningerne agtes reguleret i overensstemmelse med udviklingen i reguleringsindekset for jord-, afvandings-, belægnings- og færdiggørelsesarbejder. Reguleringsindekset er 420 pr. 1. januar 1982.

Begrundelsen for, at den del af beløbsrammen, der ikke udnyttes i et finansår, kan overføres til et følgende finansår, er, at det er varierende, hvor lang tid der vil gå, fra tilsagnet om gennemførelse af en afværgeforanstaltning er givet, til beløbet udbetales.

Beløbet udbetales til amtsrådet, når det af miljøstyrelsen godkendte projekt er gennemført, og når styrelsen har modtaget dokumentation for de hermed afholdte udgifter.

Det foreslås, at staten finansierer de skønnede udgifter på ca. 175 mill. kr., bl.a. fordi disse ofte vil være store og fordele sig forholdsvis tilfældigt på de lokale myndigheder.

Efter forslaget finansierer amtsrådene de skønnede udgifter på ca. 106 mill. kr. til gennemførelse af de nødvendige undersøgelser, bl.a. fordi der er tale om regionale opgaver i forbindelse med beskyttelse af grundvandsressourcerne og overflade-recipienter, samt fordi grundvands- og vandforsyningsinteresser ikke følger kommunegrænserne.

Det foreslås endelig, at kommunerne finansierer ca. 49 mill. kr. af de skønnede udgifter på 74 mill. kr. til især drift af afværgeforanstaltninger, bl.a. fordi en stor gruppe af de forurenede pladser er kommunale lossepladser, samt fordi kommunerne som vandforsyningsmyndighed har pligt til at sikre, at der ikke opstår forhindringer for en rimelig vandforsyning.

Det er dog foreslået, jfr. stk. 4, at miljøministeren i særlige tilfælde kan beslutte at afholde en del af de samlede driftsudgifter. Beslutningen forudsætter en ansøgning fra kommunen samt en indstilling fra miljøstyrelsen, der er drøftet med kommunen.

Bestemmelsen er tænkt anvendt i tilfælde, hvor disse udgifter vil betyde en forholdsmæssig stor belastning for en kommune.

Det er forudsat, at staten yder en kommune støtte, hvis dens samlede udgifter til drifts- og kontrolforanstaltninger efter loven overstiger 2% af kommunens udskrivningsgrundlag. Kommunen betaler samtlige disse udgifter, indtil loftet nås, hvorefter udgifterne overgår til staten. Det vil meget skønsmæssigt medføre, at staten vil komme til at bistå ca. 25 kommuner og medføre øgede statslige udgifter på ca. 25 mill. kr. i 10-års perioden.

Bestemmelsen giver mulighed for, at miljøministeren kan inddrage andre relevante forhold ved bedømmelsen af, om støtte skal ydes, og med hvilket beløb der skal støttes.

Til § 9

Bestemmelsen svarer til reglen i miljøbeskyttelseslovens § 51, stk. 1 og stk. 3, og princippet i samme lovs § 49, stk. 2.

Mere indgribende undersøgelser på ejendommen finder sted i medfør af § 12.

Til § 10

Bestemmelsen er i overensstemmelse med princippet i miljøbeskyttelseslovens § 52, stk. 1. Reglen gælder både vedkommende grundejer og den, der har forårsaget forureningen, hvis han i øvrigt kan findes.

Til § 11

Bestemmelsen skal ses i sammenhæng med reglen i § 18, stk. 3, hvorefter myndighederne i visse tilfælde, om fornødent ved retssager, kan søge udgifter, der er afholdt til dækning af undersøgelser, afværgeforanstaltninger m.v., godtgjort af den, der måtte være ansvarlig for kemikalieaffaldsdepotet efter dansk rets almindelige regler om civilretligt erstatningsansvar. Den ansvarlige kan i givet fald være såvel ejeren af det areal, hvor kemikalieaffaldet er deponeret, som den person, der har foretaget deponeringen, selv om han nu ikke længere måtte eje arealet – naturligvis under forudsætning af, at han kan identificeres.

Det er derfor foreskrevet, at såvel grundejeren som den kendte ansvarlige for deponeringen skal underrettes forud for iværksættelsen af undersøgelser eller afværgeforanstaltninger. Formålet hermed er, at der skal gives de pågældende lejlighed til at ytre sig over de påtænkte foranstaltninger for dermed at kunne udelukke, at disses iværksættelse får præjudicerende virkning for udfaldet af en eventuel retssag. Der tænkes hermed bl.a. på, at de pågældende skal have mulighed for at kunne påvirke størrelsen af det erstatningsansvar, de muligvis ville ifalde under en retssag, hvorfor myndighederne så vidt muligt skal give oplysninger om de påtænkte foranstaltningers art og omfang samt om udgifterne herefter.

På hvilket tidspunkt dette er muligt, må afhænge af den enkelte sags omstændigheder. Det er amtsrådet, der skal forestå underretningen.